

store Sagtmodighed, som hun bevarede til det sidste trods sit svage Helbred, skaffede hende Indgang i mange Hjærter. Hendes trofaste Arbejde baade i Marthahjemmet og de samvirkende Menighedsplejer vil efterlade et stort Savn.

Den Gud, som hun saa glad og gerne havde villet tjene i sine Livs Dage, gav hende i sin Naade en ualmindelig yndig og fredfyldt Død, hvor hendes sidste Dage var gennemtrængte af den glade Bevidsthed om Sejren i Kristus.

Man kan med Rette paa Fru Jessen anvende Ordet fra Hebr. 13,7 om vore Vejledere: „Naar I betragte Udgangen af deres Vandel, saa efterfølger deres Tro“.

E. G.

Biografteatrene og Statskontrol.

Som en Flod har i de sidste Aar Biografteatre, Kinematografer, Kosmorama, og hvad de nu kaldes, bredt sig ud over Landet. De begyndte i København, naaede snart Provinsbyerne, og nu findes de, i hvert Tilfælde i Jylland, i næsten hver større Stationsby.

Her samles Ungdommen om Eftermiddagen og særlig om Aftenen. Børn, Læredrenge, 14—16 Aars Pigebørn, det er dem som strømmer sammen her. Og hvad ser de? Ja, de ser en hel Del godt. De levende Billeder fører dem for 15 Øre til fremmede Lande. Lærerne i Skolerne har sagt til Børnene: gaa hen i Biografen nu. I disse Dage er der det og det. For et Par Aar siden forevistes i levende Billeder Jesu Liv. Nu kan der indvendes meget imod Fremstilling deraf

paa denne Maade. Men der var Børn, der kom hjem efter at have set dette, der var saa betagne, at det var, som om Jesus langt mere end tidligere var bleven Virkelighed for dem. Helt forkastes kan Biografteatrene ikke; vi har jo ogsaa her i Landet set, at der er en vaagende Forstaaelse selv i kristelige, ja pietistiske Kredse af, at Fornøjelser i og for sig ikke helt er af det onde, men at det gælder om at sigte og regulere dem. Vi behøver jo her blot at pege paa de fremragende Mænd og Kvinder, der stod som Indbydere til Underskrift paa den saakaldte „Forlystelsesadresse“ i Vinter, og paa Frk. Esches Udtalelser om denne Sag paa Sædelighedsrådet i Stavanger i Sommer.

Ja, alt dette var saare godt, men — Sagen har et meget stort *men*.

Hvad er det meste, der bydes vor Ungdom paa disse Biografteatre? „Damen fra Natkafeen“, „Den farlige Alder“, „Attentatet paa Eksprestoget“, „Den hvide Slavehandel“ o. s. v. Det er disse Reklamenumer, der giver fuldt Hus Dag efter Dag. Og har en samvittighedsfuld Politimester i den ene By forbudt Opførelsen af et Stykke, saa er dette den bedste Reklame, naar Stykket kort Tid efter kommer til Nabobyen.

Vi staar overfor en sørgelig Kendsgerning netop i vore Dage. De unge Piger, der kommer ind paa Redningshjemmene: „Kvindehjælpen“, „Magdalenehjemmet“ o. l. er bestandig yngre. Rene Børn ofte. Man undres over, at disse Børn allerede har været saa langt nede, at de er komne her. En af de mange Aarsager hertil er Biografteatrenes Besmittelse af det modtagelige Bar-